

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **Moravský rybářský svaz, z. s.**, se sídlem Soběšická 83, Brno, zastoupen Mgr. Petrem Kubicou, advokátem se sídlem Kobližná 19, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Těšnov 17, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 5. 2015, č. j. 69244/2014-MZE-16231, sp. zn. 1RM12703/2015-16231, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) obec Malešovice**, se sídlem Malešovice 50, **II) obec Odrovice**, se sídlem Odrovice 42, **III) Rybářská společnost vodního díla Potůček k. ú. Malešovice, Odrovice a Cvrčovice, o. s.**, se sídlem Malešovice 82, všechny zastoupeny JUDr. Ing. Martinem Florou, Dr., advokátem se sídlem Lidická 57, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 21. 12. 2017, č. j. 29 A 111/2015 – 45,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

IV. Osoby zúčastněné na řízení **nemají právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Krajský úřad Jihomoravského kraje, Odbor životního prostředí (dále jen „správní orgán I. stupně“) vydal dne 14. 8. 2014 rozhodnutí č. j. JMK 92661/2014 dle § 4 odst. 1 zákona č. 99/2004 Sb., o rybníkářství, výkonu rybářského práva, rybářské stráži, ochraně mořských rybolovných zdrojů a o změně některých zákonů (zákon o rybářství), ve věci pochybnosti, zda se v případě vodní plochy nacházející se v katastrálních územích Malešovice, Odrovice a Cvrčovice u Pohořelic, začínající na pravém břehu řeky Jihlavy v katastrálním území Malešovice, a končící v místě soutoku s řekou Jihlavou v katastrálním území Cvrčovice u Pohořelic, včetně přilehlých nádrží, jedná o uzavřenou vodu dle § 2 písm. g) zákona o rybářství. Vyřešení této pochybnosti bylo nezbytné (jednalo se tedy o předběžnou otázku) pro řízení o žádosti obcí Malešovice, Odrovice a Cvrčovice o zrušení rybářského revíru Jihlava 2 (užívaného žalobcem) na odstaveném rameni řeky Jihlavy a zřízení nového rybářského revíru Potůček, na němž by rybářské právo vykonávala osoba zúčastněná na řízení III).

[2] Správní orgán I. stupně rozhodl tak, že v případě vodní plochy na pozemcích parc. č. 2179, 2185, 2212, 2272, 2281, 2314 a 1144/9 v katastrálním území Malešovice a vodní plochy na části pozemku zjednodušené evidence dle grafického přídělu č. 429 v katastrálním území Odrovice, ČHP 4-16-04-006, začínající vodním útvarem „Jezero“ na pozemku parc. č. 2272 v katastrálním území Malešovice, končící u propustku pod polní cestou Odrovice–Smolín na pozemku zjednodušené evidence dle grafického přídělu č. 429 v katastrálním území Odrovice, včetně přilehlých nádrží, se jedná o uzavřenou vodu dle § 2 písm. g) zákona o rybářství [výrok I.]; a dále že v případě vodní plochy na části pozemku zjednodušené evidence dle grafického přídělu č. 429 v katastrálním území Odrovice a vodní plochy na pozemku parc. č. 5388 v katastrálním území Cvrčovice u Pohořelic, začínající pod propustkem pod polní cestou Odrovice–Smolín v katastrálním území Odrovice, končící v místě soutoku s řekou Jihlavou ř. km 15,3, v katastrálním území Cvrčovice u Pohořelic, se nejedná o uzavřenou vodu dle § 2 písm. g) zákona o rybářství [výrok II.].

[3] Žalobce podal proti výroku I. tohoto rozhodnutí odvolání, které žalovaný v záhlaví specifikovaným rozhodnutím zamítl a závěry rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

[4] Rozhodnutí žalovaného pak žalobce napadl žalobou, kterou krajský soud neshledal důvodnou a zamítl ji.

II. Důvody kasační stížnosti

[5] Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

[6] Podle stěžovatele krajský soud nesprávně posoudil právní otázku charakteru (povahy) vodní plochy uvedené ve výroku I. rozhodnutí správního orgánu I. stupně jako uzavřené vody ve smyslu § 2 písm. g) zákona o rybářství. S odvoláním na námitky a skutečnosti uvedené pod bodem III. žaloby proti rozhodnutí žalovaného je stěžovatel

přesvědčený, že krajský soud nesprávně zjistil skutkový stav ohledně charakteru dané vodní plochy (útvaru).

[7] Stěžovatel setrvává na svém stanovisku, že posuzovaná vodní plocha je uceleným vodním systémem spolu s řekou Jihlavou, jehož jednotlivé komponenty jsou propojeny a vzájemně komunikují a že se tudíž nemůže jednat a nejedná o uzavřenou vodu. Odběrné (propustné) zařízení nevytváří pevnou a nepřekonatelnou překážku pro migraci ryb do odstaveného ramene, které je z převážné části napájeno vodou z řeky Jihlavy právě odběrným zařízením. Stěžovatel krajskému soudu vytkl, že při posouzení charakteru předmětné vodní plochy vyšel pouze ze zákonné definice uvedené v § 2 písm. g) zákona o rybářství, aniž by vzal v úvahu konkrétní skutečnosti uvedené k charakteru vodního útvaru a s těmito skutečnostmi se řádným způsobem vypořádal. Ve vztahu k této námitce stěžovatel namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.

III. Vyjádření žalovaného a osob zúčastněných na řízení

[8] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že krajský soud i správní orgány zjistily v dostatečném rozsahu všechny rozhodné skutečnosti a správně posoudily související právní otázku, pokud rozhodly, že se jedná o uzavřenou vodu, která není součástí rybářského revíru Jihlava II, v němž rybářské právo vykonává stěžovatel. Stěžovatel ani nijak nespecifikuje, které důkazy soud neprovedl či nesprávně vyhodnotil, ani jakými úvahami se měl, či naopak neměl řídit, proto se žalovaný z tohoto hlediska nemůže ke kasační stížnosti blíže vyjádřit. Žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[9] Osoby zúčastněné na řízení uvedly, že dle jejich názoru netrpí napadený rozsudek žádnou ze stěžovatelem namítaných vad, jeho odůvodnění je logicky konzistentní a přesvědčivé. Ohledně charakteru posuzované vodní plochy poznamenaly, že již v řízení před správním orgánem I. stupně bylo na základě obsáhlého dokazování zahrnujícího i důkaz ohledáním na místě a důkaz znaleckým posudkem znalkyně Ing. Jitky Konečné spolehlivě prokázáno, že odběrné zařízení pro odběr vody z řeky Jihlavy, z jehož existence stěžovatel dovozuje existenci propojení zkoumaných vodních útvarů s řekou Jihlavou, je pouze jednou ze zdrojnic, jimiž jsou posuzované vodní útvary napájeny, a je tvořeno pod zemí uloženým potrubím o délce 20 m osazeným šoupětem (ventilem) umožňujícím ovládání množství přitékající vody včetně úplného zastavení přítoku, na vtoku opatřeným česly proti pronikání pevných předmětů. Správní orgány tak dospěly ke správnému závěru, že migrace ryb odběrným zařízením je vyloučena. Tento závěr nebyl žádným důkazem zpochybněn a nezpochybňuje jej ani závěr znaleckého posudku znalkyně Ing. Jitky Konečné.

[10] Osoby zúčastněné na řízení tedy navrhly, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl. Zároveň uvedly, že kasační stížnost je založená na opakování argumentace použité stěžovatelem již v řízení před správním orgánem I. stupně, má především charakter procesní obstrukce a je projevem obecné nespokojenosti stěžovatele s tím, že mu vydání napadeného rozsudku brání v tom, aby na části posuzovaných vodních útvarů vykonával rybářské právo sám. To lze považovat za důvody hodné zvláštního zřetele, které

odůvodňují, aby zúčastněným osobám bylo přiznáno právo na náhradu nákladů podle § 60 odst. 5 s. ř. s.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost má požadované náležitosti a je projednatelná.

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Předmětem sporu je otázka, zda vodní plocha specifikovaná ve výroku I. rozhodnutí správního orgánu I. stupně je uzavřenou vodou ve smyslu § 2 písm. g) zákona o rybářství. Stěžovatel zpochybňuje závěr správních orgánů a krajského soudu, že se o uzavřenou vodu jedná. Nutno však podotknout, že jeho kasační námitky jsou značně obecné, a proto se také Nejvyšší správní soud těmito námitkami zabýval toliko v obecné rovině, neboť mu nepřísluší za stěžovatele vyhledávat možné důvody nezákonnosti napadeného rozsudku.

[14] Podle § 2 písm. g) zákona o rybářství se uzavřenou vodou rozumí „*vodní útvar povrchových vod, který není volně spojen s přítokem nebo odtokem, zejména mrtvé nebo odstavené rameno vodního toku, propadlina, zatopená umělá prohlubeň terénu, zbytková jáma po těžbě nerostů; za uzavřenou vodu se nepovažuje vodní útvar nebo jeho část, ve kterém je prováděna hornická činnost nebo činnost prováděná hornickým způsobem*“.

[15] Pro posouzení věci je klíčové, jestli existuje „volné spojení“ mezi posuzovaným vodním útvarem s přítokem nebo odtokem. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s hodnocením krajského soudu a správních orgánů, že z účelu zákona o rybářství je nutno dovodit, že pojem „uzavřená voda“ se účelově vztahuje k pojmu „rybářský revír“. Rybářský revír by přitom měl být oddělen od ostatních rybářských revírů, tedy neměl by být možný volný pohyb ryb mezi jednotlivými revíry. Z toho lze dovodit zásadu stanovení jejich hranic v takových místech, která zabraňují, resp. v podstatné míře omezují migraci ryb. Za volné spojení je tak nutno považovat takové spojení, které umožňuje běžnou migraci ryb.

[16] Uvedený závěr stěžovatel v žalobě ani kasační stížnosti v podstatě nijak nezpochybnil, pouze uvedl, že posuzovaný vodní útvar je uceleným vodním systémem spolu s řekou Jihlavou, jehož jednotlivé komponenty jsou propojeny a vzájemně komunikují. Tato skutečnost ovšem není se závěry správních orgánů a soudu v rozporu, neboť ty nepopíraly, že mezi posuzovaným vodním útvarem a řekou Jihlavou existuje napojení. Dospěly však k závěru, že se nejedná o „volné spojení“ ve smyslu § 2 písm. g) zákona o rybářství.

[17] Nejvyšší správní soud ze spisové dokumentace ověřil, že shromážděné podklady skutečně svědčí o závěru, že posuzovaný vodní útvar je uzavřenou vodou. Neztotožnil se tak s tvrzením stěžovatele, že odběrné (propustné) zařízení (které tvoří hranici v horní části posuzovaného vodního útvaru), jímž je veden přítok z řeky Jihlavy, umožňuje migraci ryb. Tuto skutečnost sice připustila ve svém znaleckém posudku znalkyně Ing. Jitka Konečná,

která zmínila teoretickou možnost stržení potěru či rybího plůdku při průtoku 0,5 m^3 (tedy při maximálním průtoku), zdůraznila však, že se jedná pouze o akademickou možnost. S krajským soudem i správními orgány je nutno se ztotožnit v tom, že tato teoretická (tedy reálně velmi nepravděpodobná) možnost nemůže vést k závěru, že předmětné propustné zařízení běžně umožňuje migraci ryb, a proto nemůže svědčit ani o tom, že se jedná o volné spojení posuzovaného vodního útvaru s přítokem řeky Jihlavy. Nemožnost migrace ryb je v tomto ohledu třeba považovat za obecné pravidlo, které je nutno vztáhnout k běžným podmínkám a nelze vyvracet jeho platnost s ohledem na všechny eventuality, které může teoreticky život přinést. Ze správního spisu dále vyplývá, že ani druhá hranice posuzovaného vodního útvaru – stupeň pod obcí Odrovice nacházející se v dolní části vodní plochy - nepředstavuje „volné spojení“. Podle posudku Ing. Jitky Konečné toto spojení sice umožňuje poproudovou migraci ryb, zabraňuje však migraci protiproudé (s výjimkou úhoře říčního, který však v této oblasti není vysazován). Je tak zřejmé, že jde o spojení v zásadě znemožňující volnou migraci ryb. Tyto závěry ostatně stěžovatel nijak nerozporoval.

[18] Krajskému soudu jistě nelze vytýkat, že při posouzení charakteru předmětné vodní plochy vycházel ze zákonné definice uvedené v § 2 písm. g) zákona o rybářství. Na rozdíl od stěžovatele Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že krajský soud vzal v úvahu konkrétní okolnosti případu, s nimiž se, v mezích žalobních námitek, řádně vypořádal. V bodě 22 napadeného rozsudku soud podrobně popsal, z jakých skutkových zjištění správní orgány vycházely, a tyto považoval za dostatečné pro učinění závěru, že posuzovaná vodní plocha je uzavřenou vodou. Pro posouzení věci byl podstatný zejména dekret Ministerstva zemědělství ze dne 28. 1. 1993, jímž byl žalobci přenechán výkon rybářského práva v rybářském revíru Jihlava 2, znalecký posudek Ing. Jitky Konečné ze dne 21. 10. 2007 a protokol z místního šetření konaného dne 29. 5. 2014. Stěžovatel neuvedl žádné další podklady, které správní orgány měly vzít v potaz.

[19] Nejvyšší správní soud tedy nepřisvědčil ani námitce nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, naopak dospěl k závěru, že napadený rozsudek plně vyhovuje kritériím přezkoumatelnosti, jak vyplývají z konstantní judikatury (viz např. rozsudek NSS ze dne 4. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS).

V. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[20] Nejvyšší správní soud vzhledem k výše uvedenému dospěl k závěru, že kasační námitky stěžovatele nejsou důvodné, a proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s., poslední věty, zamítl.

[21] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává. Osoby zúčastněné na řízení mají dle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jim soud uložil. V tomto řízení však nebyly osobám zúčastněným na řízení uloženy žádné povinnosti, a proto soud rozhodl, že nemají

právo na náhradu nákladů řízení. Soud přitom v daném případě neshledal existenci důvodů hodných zvláštního zřetele, ze kterých by bylo namístě osobám zúčastněným na řízení přiznat náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. června 2018

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu